

شعري مجموعه

خزانہ! تا به ويل

حبيب الله قلم مل

د شاعر پېژندنه

نوم : حبيب الله

تخلص : قلم مل

د پلار نوم : ملا عبدالرحمن

د نیکه نوم : ملا صاحب جان

د زېږېدو نېټه : ۱۳۶۰ ش

اصلي سکونت : ژړی ولسوالي، دکلاچو کلی

فعلي سکونت : نهمه ناحیه، لویه ویا له

زده کړي : بکلوریا

د شاعرۍ پیل : ۱۳۷۸ ش

چاپي آثار : همدغه اثر

Ketabton.com

Published by:
Information & Culture De
Kandahar - Afghanistan

خزانة! تابه ويل

شعري مجموعه

شاعر:

حبيب الله قلم مل

د کتاب ټول حقوق د خپرونکي سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: خزانہ! تابه ویل
شاعر	: حبیب الله قلم مل
د تلیفون شمېره	: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴
خپروونکی	: د اطلاعاتو او کلتور ریاست/ کندهار
کمپوز	: خپله شاعر
ډیزاین	: مطیع الله روهیال
د چاپ کال	: ۱۳۸۹ ش - ۲۰۱۰ ع
د چاپ شمېر	: ۱۰۰۰ ټوکه
کچه	: ۲۱×۱۳/۵۰ سانتي متره
د مخونو شمېر	: 86 مخه
د خپرونو لړ	: ۱۵
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.com

دالی

هغه چاهه چي تل يې
په بنو لاربنوونو نازولي يم.

حبيب الله قلم مل

د کتاب لړلیک

1. یاد اښت اداره ۸
2. د قلم مل د اوبنکو هار څېړونکی شېرشاه رشاد ۱۰
3. زموږ ځوان شاعر الحاج فضل محمد پنهان ۱۴
- غزلي
4. چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي ۲۰
5. ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ ۲۱
6. څوک چي حصه په پاک هنر کي لري ۲۲
7. زه د نښان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري ۲۳
8. د لويي لاري لارويه وايه چيري به څو ۲۴
9. اوبنکي که مي وژباړې معنی بي غم او وير راسي .. ۲۵
10. د لاس په څېر يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي ۲۶
11. ناستي د خيال تر ونولاندي هيلي ۲۷
12. د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ ۲۸
13. ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستي ۲۹
14. د پوهي څو ذرې وي پر مغزو راواوښتي ۳۰
15. زه په غم کي يم بي غمه له خونبیه ۳۱
16. له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات را کوي ۳۲
17. له درده زېږو او دردونه زېږي زموږ له وجي ۳۳
18. په تلو دي راغله جوړه غم او اختر ۳۴
19. د شعر په بڼي کي مو جوړ کړي د غزل سيمينار ۳۵
20. د سينې په صندوقچه کي د ښکلا په پوښ کي ۳۶
21. نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم ۳۷
22. کاروان تندي اخسیتی دئ څاروان تندي ۳۸
23. د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه ۴۰
24. د بخت آس د پوهي توره راسره وای ۴۱
25. وزی مي د سترگو له دالانه د نظر مرغی ۴۲
26. بلوم د نن په غېږ کي د سبا د امید شمعه ۴۳
27. ستن سه زموږ د زړونو پرهر وگنډه ۴۴
28. د نړۍ واړه خلک لوړ دي او موږ لاندي خلک ۴۵
29. وواياست ملگرو څه رقم غزله وليکم؟ ۴۶
30. دا چي خولې يې له گربوانه تر لمنو راځي ۴۷
31. د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيرانې گرځي ۴۸

32. نہ لرم ملگری پہ ملگرو کی د زپہ سرہ ۴۹
33. نفس مو پخپلہ د غلیم غوندي شيطان غوندي دئ .. ۵۰
34. سور لعل مو دئ پہ لاس کی کہ مجمر مو دئ ۵۱
35. کنسپاسہ دا زپہ مي ستا د ميني پہ جال کنسپاسہ ... ۵۲
36. پہ تخيل کی مي ده بنکلی آئینہ ساتلی ۵۳
37. پہ خبمہ کی د حباب مو ٲول ژوندون دئ ۵۴
38. دا د هسک اوبنکی راخاخي حکه بنکلی ۵۵
39. د ژوند ٲاٲوبی مو وړان سوی پہ لمبو سوځلی ۵۶
40. راځی ملگرو نماځو پہ شعرو کی انارگل ۵۷
41. له خزان جابره حکه بهار بد وړي ۵۸
42. افکار چي خپرندوی سي د لفظونو پای و سرته ۵۹
43. ورته نیول چي ډېرو ٲیٲٲ په احترام سرو نه ۶۰
44. دومره مو له زپه سره پیوند ٲیٲه ۶۱
45. د فخر ځلی ۶۲
46. شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ ۶۴
47. په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره و رسم ۶۵
48. نه په روڼا نه تر وږمی کی اوسو ۶۶
49. په کانو کی دي زپه دئ، که له کانو دي جوړ زپه ۶۷
50. څوک چي پر زپه د ميني کښت نه لري ۶۸
51. زاړه او نوي يي کباړ کی له بازاره وړي ۶۹
52. ستا د فکر د قاضي په فيصله مري ۷۰
53. کمال دئ په کوښښ کی له بنکلا سره ملگری ۷۱
54. په نوي پوهه فکر ځوان وساته ۷۲
55. د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم ۷۳
56. د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلي ۷۴
57. کال لکه ونه، میاشتهو خانگو يي غوتی نیولي ۷۵
58. د احساس اور د تشويق په شونډو پو کړه ۷۶
59. دروازي حکه د بنکلو ٲکومه ۷۷
60. د سترگو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره ۷۸
61. څلوريځي ۷۹
- ازاد شعرونه
62. هسي دئ ژوند د انسان ۹۰
63. خزانہ! تا بہ ویل ۹۳
64. ډالی ۹۶
65. ژوند ۹۸
66. نړی ۹۹

يادابست

د کندهار د فرهنگي او ادبي بهر په سلسله کي وروستی یوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا بریاوو، لاسته راوړنو او پرمختگونو شاهده پاته سوې ده. د بیان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع میسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعری سطحه هم تر یوه ځایه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي یو هم د بناغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي یې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن مورونه یې په تقریباً یوه ساه تر پښو کښلي دي.

د بناغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروډلو او لوستلو یې څوک نه سترې کېږي. د دوی په شاعری کي ځیني ترکیبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او څوک یې یوازي د بناغلي قلم مل انحصار گڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي بناغلی قلم مل هغه څوک دی، چي اشعار یې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنگپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ویسا په کندهار ولایت کي د نورو عمراني او تعلیمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنگي لاسته راوړني هم لري، دغو مسایلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دی دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوگه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور ریاست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ویسا له دغې نه هېرېدونکي او نه ور کېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر - ډېر تشکر کوي او د لوی خدای ﷻ له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو بریاوو غوښتنه هم کوي

په ادب

عبدالقدیم پتیال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئیس

د قلم مل د او بنکوهار

خو ورځي وړاندي يو ځوان کندهاري شاعر ښاغلي حبيب الله قلم مل د خپلو شعرونو يوه ټولگه را و سپارله، چي ويې گورم او څه باندي وليکم. د دې ټولگي څه شعرونه چي مي ولوستل، د علامه رشاد بابا يوه خبره مي را په زړه سوه، دوی به ويل:

"د يوې ژبي ادب په ټوله عمر کي يو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنيت نور اړخونه چي لوړ او څوړ لري، ادب هم د پرمختيا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانېږي، زړېږي او نوي نوي رنگونه مومي".

زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلي ودي او پرمختيا په هغه پله کي دئ، چي ماشاءالله د کميت اړخ يې پر ډېرېدو دئ او د کيفيت اړخ يې هم له پامه غورځول سوی نه دئ.

ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعي) خورا ښه امکانات او اسانتياوي لري، د راغونډېدلو ډېري پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کي لري او ډېر شعرونه هم ليکل کېږي. که د دې تر څنگ د چاپ پر مهال يې د شعرونو په چاڼي (انتخات) کي څه ناڅه سخت دريځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کيفيت اړخ به مولا نور هم غښتلی او کروړ کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولگه، چي ده باندي "خزانہ! تابه ويل" نوم ايښی دئ، ما وکتله، درې برخي لري: د غزل، څلوريځو، آزاد شعرونو برخي، د ده په شعرونو کي ځيني تشبيحات او سمبولونه لکه: د هسک او ښک، د وړمو قافله، د نسيم غېږه، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د رونا محکمه، د ميني وزر ماتې، د کانيي زړه... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولگي (د هسک او ښک يا د اوښکوهار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبي يوه ښېگڼه داده، چي شعريې سليس او روان دئ، تر ډېره حده پوري د اوسني پښتو د ملفوظي (گړنی) ژبي برخه يې پر مکتوبي (ليکنی) ژبي باندي برلاسي ده.

د لمر وړانگولاس را اوږد کړ، د گل مخ په شبنم مينځي

د نسيم په غېږ کي څانگي، ځکه زانگي او نخيري

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پر بووت

غوروي لمن د عجز، د غرور لسه سورلی لوېږي

* * *

په هار کي د خوښيو، د غمو زرگر غميان ږدي

د اوبکو مرغلري په اميل کي د گربوان ږدي

د بناغلي قلم مل په شعرونو کي د ځينو پخوانيو شاعرانو تشبیهات په لږ او نښتي بڼه تر سترگو کېږي، چي د شعر خوند يې نور هم ورزيات کړی دی:

د غرور لباس که جوړوي له ورېنمو

په ورو- ورو به د اورېنم لکه گودرسي

او په ځينو شعرونو کي د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چي د هغو ډېر ښکاره بيان په ځانگړې توگه په آزادو شعرونو کي، شعري اړخ يو څه تن غوندي کړی دی، د دې تر څنگ ځيني تشبیهات لکه: د څو شېبو پر شا، د ساندو پر شا او يا داسي نور ترکیبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترگو سول، چي زما په نظر د شعريت ښکلا ته څه زيان رسوي.

د پښتو ژبي په اوسني منظوم ادب کي د بناغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاس د ډېري ستايني وړ دی، د دوی هر شعر او هره ټولگه مورته د زړه سپک رابخښي.

خو، د منظوم او منشور ادب دنياگي د هنر او کماله ډکه دنياگي ده، ډېر نفيس او ظريف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري ستړياوي او ستومانۍ غواړي. که د "توصيه" کلمه پر چا بده نه پرېوزي، نو غواړم د بناغلي قلم مل د دې ټولگي يوه نيم بيتۍ په لږ بدلون سره د ليکني په پای کي راوړم:

غواص غوندي غوتې پسي وهه، په لاس به درسي

د بناغلي قلم مل د شعري هسک د نورو روڼو اوبکو د ليدو په هيله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبيبي واک

1386 د سلواغې 7

زمور ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور كلام دئ، چي د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کي تحريک پيدا کړي
و دې کلام يا وينا ته شعر ويل کېږي، حميد بابا وايي:

شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ

يا د ستي وتلی دم د خولې د مړه دئ

د بناغلي ځوان شاعر حبيب الله قلم مل نوې شعري ټولگه (خزانہ! تابه ويل) په پښتني شعر او ادب کي ډېر گټور
ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زمور د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادې وړ وگرځي، دغه اديبان، شاعران او
ليکوالان دي چي د خپلي ټولني ناخوالي و خپل ولس ته ور په گوته کوي او د سالمې ټولني په جوړولو کي مهم رول لري، نوله
همدې امله يو شاعر او ليکوال د خپلي ټولني ټوله نيمگړتياوي د شعر، نظم يا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندي کوي، او د
خپلي ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنويروي او هغه يې عدالتی چي د ده په ټولنه او محيط کي وجود لري خپل ولس په خبروي.

د بناغلي حبيب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولگه پر درو برخو وېشل سوې ده، چي لومړۍ برخه يې شعرونه او
نظمونه دي، چي ټوله (۵۲) شعرونه او نظمونه دي، د بيتونو شمېر يې تر ۲۸۵ پوري رسېږي.

دوهمه برخه يې څلوريځي دي، چي ټول شمېر يې (۱۸) ته رسېږي، او دريمه برخه يې ازاد شعرونه دي چي شمېر يې
پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کي نوي ترکیبونه په ساده الفاظو کي راوړي دي، د پېچلو او مغلغو الفاظو څخه يې
ډډه کړې ده، لکه چي وايي:

اوبنکي که مي وژباړې معنا بې غم او وير راسي

داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبیر راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړې

وراني سي چپه سي زلسزله چي د تقدیر راسي

يا دا چي وايي:

وواياست ملگرو څه رقم غزله وليکم

نن د خوشحالی او که د غم غزله وليکم

په پورته بيت کي د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چي د خوشحالی او غم تر منع تقابل موجود دئ. يا دا بيت چي وايي:

زاره او نوي يې کبار کي له بازاره وړي

دا دي ناترسه گاوندی پر دغه لاره وړي

په پورته بيت کي د نوي او زاره تر منع طباق راغلی دئ. بناغلی حبيب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم

د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مينځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چي د پښتنو د بې اتفاقی خخه يې سر تکولی دئ، چي وايي:

اتفاق په پښتانه کي پيدا نه سو

کڼي ما به د مغل گربوان پاره کړ

بل مثال:

که توفيق د اتفاق پښتانه مومي

زور خوشال به دوباره سي په دا ځوان

بناغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقی خخه ژاري او وايي:

واړه د نفاق غچي غوخ کړي دي

خدایه دا پښتون لراو بر وگنډه

يا دا چي وايي:

خوشال بابا زور او سه ځوان به هيڅکله نه سي

پښتون ولس به نه سي پر يوه خوا سره ملگري

په پورته بيت کي هم د زور او خوان کلمو تر منځ طباق راغلی دی. قلم مل پخپله شاعري کي د کلاسيکو شاعرانو تخيلي تشبيحات په ساده الفاظو کي راوړي دي، لکه چي وايي:

لکه لمر چي وي نيمی تندر نیولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صدف که د سره گل غېږ کي شبنم دی
سپين غابونه سره شونډان يې هسي ښکاري

په پورته بيتو کي مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفي مشبه، تندر مشبه به، شونډان مشبه، سورگل مشبه به، غابن مشبه او صدف مشبه به دی. (لکه) د تشبيه توری دی، څرنگه چي د تشبيه توری ښکاره پکښي راغلی دی نو يې مرسله يا مطلقه تشبيه بولي.

په کلاسيکو شاعرانو کي لکه: خوشال خان خټک، رحمان بابا، حميد ماشو خېل، عبدالقادر خان خټک، اشرف خان هجري، کاظم خان شيدا، معزالله مومند، پيرمحمد کاکړ، شمس الدين کاکړ او تر ميرزا حنان بارکزي پوري د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کي ډېره کارولې ده، کاظم خان شيدا وايي:

د حباب په دود يې سر وي بې دماغه
چي نظر په عظم و شان د لوی دريا کا
د حباب په شان يې زړه نمايان نه سي
چي سينه له درده چاکه بيدلان کا
پيراهن راباندي تر لکه حباب شه
خپلو سترگو چي په ما باندي باران کړ
بلندي يې د حباب په شان يو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښي بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صياد کاندي حباب زما قفس
پوشيده يې په پرده خپله هيچي کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرگز
په عالم کي يې اسمان ته حباب وايي
د شيدا صورت هجران په څه حقير کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کي داسي راوړي ده:

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دی

په يوه پوډ حيات له كوره يسون دئ

د بناغلي قلم مل په شعري ټولگه كي د سېلاب، فورم، محتوی او قافيې له مخي كمی نه بنكاري، كه چيري څه كمی پكښې وي هغه د يادوني وړ نه دئ.

په اخيره كي زه حبيب الله قلم مل ته د دې شعري ټولگي مباركي وايم، د پاك خداى ﷻ څخه د ده قلم هڅاند غواړم، پر قلم دې برکت وي.

و من الله توفيق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحيه

کندهار

۱۳۸۹/۲/۲۱ ش

غزلي

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زره بن کي مي مايوسي غوتي وا سي

چي وږمه سي ستا د ذکر، پر چاپره
د خزان د شيطان حڪه ورته شا سي

۱/۵/۱۳۸۱

ڊپر مي ستا بنڪلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا بنياست بادار دئ زما كلام لکه غلام دي

نن چي دي په بنڪلو لفظو ياد کوم د بنڪلي نوم
دا هنر په ما کي؟ که کمال مي د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترگو خپل او پردي پېژندل
نه دي ويل دا چي دا پردی دا مي د قام دئ

ټول اوصاف يې لوستي په تورات او په انجيل کي وه
حکمه دي قايل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم يې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دې دښمن
خود خوار ابوجهل په کونينو کي ناکام دئ

۱۳۸۵/۱۱

خوک چي حصه په پاڪ هنر کي لري
بنکلي افکار هغه په سر کي لري

د سړيتوب يې علامه در بنيم
تاثر د سترگو په نظر کي لري

چي د يقين پر پلونو پل نه ايردي
د شک پر لار ژوند په خطر کي لري

وجود يې حکه ټول له وهمه ربردي
زړه د دوو سترگو په سنگر کي لري

دغه توبه نامناسبه بنکاري
چي "قلم مل" يې په سفر کي لري

۱۳۸۸/۳/۱۳

زه د نښان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پوري

د ساحل څنډه تا ته ژوند کب لره مرگ دئ آشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دريابه پوري

له سوال کولو سرې * سم سرې په سر ووهی
دغه غريب يې کله پرېښود تر جوابه پوري

باده لږ تم سه په ورتگ کي تجاوز مه کوه
يو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پوري

د اميدو له سينده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بيابان کي ستا د هيلو تر گلابه پوري

۱۳۸۸/۳/۱۳

د لويي لاري لارويه وايه چيري به خو
زه دي وجود، ته مي زرگيه وايه چيري به خو

روان له بناره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي گرځي تور لوگيه وايه چيري به خو

مودې سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
مور دي چنبلي د وير ميه وايه چيري به خو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو بنکاري
د قافلې د سر سرپه وايه چيري به خو

د يارانې مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هونبيار ته ليونيه وايه چيري به خو

۱۳۸۸/۳/۱۳

اوبنڪي ڪه مي وڙباري معني بي غم او وير راسي
داسي به وي ڪمي چي خونبي بي له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار ماني ذهن ڪي جوڙي ڪڙي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بي صبري ڪول اميد په صبر وويل
صبر سئ! د صبر خورڻ ثمر به مو صابر راسي

غڙي د وجود بي مريدان شروع په ذکر سي
ڪله چي د زړه و ڪور ته ستا د نامه پير راسي

خونبه به بي نه وي چي په ژوند ڪي غلطي وڪڙي
سم سڙي وي ڪله په موضوع ڪي يو ځاي گير راسي

د لاس په خپر، یو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د خو کلو خوبونو
راوینس به سم بیا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاني رږومه
ورمه يم ځکه هر شریر خطر مي ټکوي

د زرو که د اوسپني سکه يم نه پوهېږم
د پنښ پر سندان پروت يم بي هنر مي ټکوي

مانښام دی و تیارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په خپرو هر سحر مي ټکوي

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاكو زړونو كي چي واوسېږي
سپېڅلي پاته سي خو تاندي هيلي

څوك يې ژوندی ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لكه خپې سوې راڅپاندي هيلي

د داسي درنگو شېبو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۴/۴/۱۳۸۷

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دی
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دی

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي گرانه
ستا د دي درد او احساساتو درناوی په کار دی

خپره بي مه يادوه ستونزه بي کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دی

که نیمگړتیا که ځانگړتیا وي دواړي ولتوه
د مشکل حل کي د صفاتو درناوی په کار دی

چا ته که وايي "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر بڼه د کایناتو درناوی په کار دی

۳۰/۴/۱۳۸۸

بنکلی که بنکلاوی سره کنپنستی
خنک پر خنک روپاوی سره کنپنستی

تا د دوو مینو زرو ازار وکړ
خکه دوې گناوی سره کنپنستی

غم له کلي هغه ساعت کډه کړي
خوله کي که خداوی سره کنپنستی

زما لا جرئت را زیاتوي هنوز
حسنه! که اداوی سره کنپنستی

نن د "قلم مل" د سر امان لره
موري ستا دوعاوی سره کنپنستی

۱/۵/۱۳۸۸

د پوهي خو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روڼاوي سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځي غېږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دي هلته لمره که پر شپو راواوښتې

د ژبي په کلا کي دي د زهرو ښامار اوسي
خوږې خبري ځکه په ترخو راواوښتې

زموږ تنده ماته نه سوه ځکه ترې يو تر اوسه
سرابه چي په شکل د اوبو راواوښتې

دا ښکلې شاعري به اخر پرېږدم "قلم مله"
که يو ځلي مي گوتي پر پيسو راواوښتې

۵/۳/۱۳۸۷

زه په غم کي يم بې غمه له خونبیه
نېستمن نه يم څه فرياد کړم له نېستيه

کون خو وي نور به هم کون سپي که يې واورې
د دردمن اولس د درد سوي سلگيه
نور يې څه کوي تصوير ته چي يې گورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستيه
له پرهره دې خاموشه اواز اورم
وايي پاڅه دا يې خپږي له خولگيه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه بېرته

هسي زړه په خوري و چا ته فايده نه کړي
"قلم مل" دي کړي ځان خلاص له شاعريه

۱۳۸۸/۹/۹

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راكوي
روح مي راپوه كړي په وجود كي ژوند نجات راكوي

تبادلله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دي كلمات راكوي

بنكلا په بنكلي زيږوي د تشويق بنكلي هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول كايينات راكوي

دا كه زموږ خونبه وي كه وي دا به كېږي ضرور
موږ ته دردونه او خونبي د وخت حالات راكوي

دا چي د شپو پر پښو تغمې د روڼايي بنكارېږي
ښايي سهار له شتمني څخه زكات راكوي

له درده زيرو او دردونه زېري زموږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېري زموږ له وجي

له زړو پيدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به گوري چي نور زړونه زېري زموږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي يادونه زېري زموږ له وجي

دا که وړانۍ که وادني دي دا به وي همپشه
د نړۍ دغسي کارونه زېري زموږ له وجي

شېبې، شېبې مو له رنگونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خيال بناړونه زېري زموږ له وجي

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر*
څنگه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خوږ او خوږ دواړه سره سوله يو ځای
سوله پر موږ راايله غم او اختر

نورو ته ځي پر بېلو، بېلو
موږ ته راځي پر يوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

* د شهيد حاجي عبدالرازق (شېرزاد) په ياد ويل سوی.

د شعر په بڼه کي مو جوړ کړی د غزل سیمینار
د گل پر خانگه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په گړخ ځکه خپمې وهلي
چي په راحت يې لاندي کښېني تر سايو مېلمانه

څوک چي د چا د زړگي رغ ته انعکاس ورکوي
خدایه ته مه کړې! دا خواخوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به وي ترڅو مېلمانه

کوربه پښتون او میلمه پال دئ خود يې کور وړانيزي
نن يې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره يې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړې خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

د سيني په صندوقچه کي د بنکلا په پوښ کي زړه دئ
يا د سرو ياقوتو کان دئ چي د غره غېږ کي ويده دئ

دوی روزلي حيوانات دي چي ويجاري په سمبال کړي
زموږ چي هر وگړی گوري د وړانۍ په کار کي ښه دئ

له کانه کلي څه راغلی په رانده ماحول کي اوسي
په تيارويي پروانسته د رونا د کاله نه دئ

چي له اور سره لوبېږي کله ډار کړي له سپرغيو
تار د شمعي په ځيگر کي که سوځېږي باک يې څه دئ

واښه نه خوري گزاره يې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره ليوه دئ

د پاسته پالنگ له پاسه چي خوبونه په آرام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم
ماتوم تنده هر تېري ته درياب يم

د نن کار کله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا کړي که نن لږ څه په عذاب يم

زړه مي نرم مگر عزم يې ډېر کلک دئ
نور په خوی او په خاصیت لکه حباب يم

د زړه کور مي دئ د ځوانو هیلو ځاله
په مستي کي نن راغلی د شباب يم

خوند د عفوي کله سته په انتقام کي
"قلم مله" یاره یار ته په خطاب يم

۱۳۸۱/۸/۱۴

کاروان تندي اخیستی دی خاروان تندي اخیستی
مین خولا پر خای پر پرده جانان تندي اخیستی

ببوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخیستی

له مخکي څه گيله ده، چي يې شنه لمن سپره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخیستی

په تنده کي به تاندي له دې خاورو وټوکېږي
دا نه چي نو په لکه کي باران تندي اخیستی

په غېږ کي يې خپې خپې سراب اوږي را اوږي
د تن هر رگ يې وچ دی بيابان تندي اخیستی

تنها پر مور راغلي وچکالي نه ده ملگرو!
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخیستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخیستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصيب اولاد و خور ته دي دوا لاسونه

د هيلو څرک د ناهيليو په تيارو کي بنکاري
د شپو گرهوان به اخر څيري کړي رونا لاسونه

د پسرلي له گلو خپله وږمه نه جوړېږي
چي پر سرو باندي يي تېر نه کړي هوا لاسونه

چيري چي زړه مي ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دي تاو کړمه پر ملا لاسونه

حئي چي د زيار خولي کړو توی نن د زحمت پر څلي
اخر به دا ويجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۳۰/۸/۱۳۸۷

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تیارو درز مي گندی په تار د ستورو
سپینه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه یان به نه وای ټوله به مستان وای
که د جام پر ځاي انگوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پېچلی
که پر څنگ ولاړ ترپوره راسره وای

د بنامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امپوره راسره وای

وزي مي د سترگو له دالانه د نظر مرغی-
بنکاري بي کړي بي رحمه، ستا د سترگو د بنو بنکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو بنکاري

زړونه مو د کانو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په نښه کړه د غرو بنکاري

دوه صياده راسي يو بي غېږه کي سپرلي يوسي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو بنکاري

دواړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو بنکاري

بلوم د نن په غير کي د سبا د اميد شمعہ
د تيارې زړه به روښان کړي په رڼا د اميد شمعہ

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوينه
هميشه مو کړې ملگرې يا الله د اميد شمعہ

د نېستۍ ماښام کي زېږي د ژړا بچي مايوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خدا د اميد شمعہ

بنځ يي زړي کړل د مينې وايي گوندي زرغونه سي
دا لفظونه يې پر ژبه وايې دا د اميد شمعہ

د تشويق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي وينې "قلم مله" دا دنيا د اميد شمعہ

ستن سه زمورد زرونو پرهر وگنډه!
ستوري پر لمن د سحر وگنډه!

لمر غوندي بي تمې تر هر کوره څه
گرانه خوی په دغه هنر وگنډه!

ته چي د خليل پر پلونو پل نه ږدې
څه ځان ته لباس د ازر وگنډه!

واړه د نفاق غچي غوخ کړي دي
خدایه دا اولس لر او بر وگنډه!

ما ته د کومک په پلمه مه راڅه
خپل څيري گرپوان او ځيگر وگنډه!

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

د نړۍ واړه خلگ لور دي او موږ لاندې خلگ
خئ! چي تر هسک ځانونه لور کو پرېږدو وړاندې خلگ

د ځوان قوت سره به مل کړو زور حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندې خلگ
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وگړي
له دې عذابه به تر هغه وهي ساندي خلگ
چي افسانې خلگو بللې اوس رشتيا وختې
د انټرنیټ له لاري هسي چاري کاندي خلگ
خومره چې وس وي فرېب او چل کړي ورورد وروره سره
خومره چالاکه او په ژبه سوه غړاندې خلگ

د "قلم مل" په څېر اوسپړي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلگ

۱۳۸۴/۴/۳

وواياست ملگرو څه رقم غزله وليکم؟
نن د خوشحالی او که د غم غزله وليکم؟

غېږي د نړۍ ته طبيعت ترڅه خواږه راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله وليکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندريزه ترنم غزله وليکم

نوره فيصله پرېږدمه دې دردمن وگړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله وليکم

سيوري د قلم ته د کتاب لمن که ونيسم
هلته "قلم مل" به يو ناگرم غزله وليکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

دا چي خولي بي له گربوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن کله نظر ته د شتمنو راځي

نن کوچېدلی د خوښۍ کاروان له کلي څخه
ځکه جوپې جوپې لښکري د غمونو راځي
د څو پیسو په مقابل کي تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرگ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوي څومره خندلای نه سم
ته څه خبر يي چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يووړی له ځانه سره
کله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

د زړه په بنار کي مي د هيلو فقيرانې گرځي
لکه په کور کي د شتمن چي مزدورانې گرځي

هيلى ماشومي وې چي کله د زړه بنار ته راغلي
ماشومي ځواني سوې، زړې سوې لا خوارانې گرځي
خود به يې ژوند خوار او ذليل وي سرنوشت نه لري
په دغه بنار کي څو سوالگري دي پېغلانې گرځي
د رنځ و ژبي ته مي گورم، ترجمانه طبيب
سترگي زهيري اړومه مريضانې گرځي
د گناه زهر کله کله راته شات بنکاره سي
تاوان او گټه راته هغه دم يو شاني گرځي

له "قلم مله" به ملگرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرنبي بې د شعر جاويدانې گرځي

۱۳۸۴/۲/۲

نه لرم ملگري په ملگرو کي د زړه سره
نه پر شاوخوا سته نه نژدې مي له کاله سره

خومره که دي خوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سپي د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سپو تودو ملگري وو
اوس نه راته گوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
ټوله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ لیده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
مونږ لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

نفس مو پخپله د غليم غوندي شيطان غوندي دئ
په دې وړو کي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

بپله شيطان له مالياريه کوي کنت د گناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غرو بنو ته بد بدو ته بنه مه وایاست!
خير دئ که زړه مو د هیواد د پارلمان غوندي دئ

بنکلی که خومره وي سپین مخی افسوس زړه بي تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه بي حکه د روڼو اوبو چينه بهېري
د شمعي تن اوس د اورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملگرو نه پوهېږم که گوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقی د کینې اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د مینې اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په گانه به واره وپسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اوږدې کړو د دیدن شپې هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي مائگر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملگری دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

کنبپاسه! دا زړه مي ستا د ميني په جال کنبپاسه!
داسي لکه روح او تن يو بل په کمال کنبپاسه!

وخت د وړوکتوبه زه به ځان درته ماشوم کړمه
څه يو څو لحظې مي د خوبنيو په ټال کنبپاسه!

چيغې پښتنې يې له مغزو څخه وتلي دي
بيا يې په مغلو زړونو رغ د خوشال کنبپاسه!

تل ستري ستومان وي د پردو په ديدنو پسي
نن يو څو شېبې يې ستا د وصل په خيال کنبپاسه

ته د اخلاص غېږه کي لمنه د وفا نيسه
گوره "قلم مله" ځان په داسي جمال کنبپاسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

په تخيل ڪنبي مي ده بنڪلي آئينه ساتلې
دي آئيني راته جانانه ستا ڇپره ساتلې

نه مي هپرپري ڪه سي تپر پپري پپري ڪلونه
ما پخپل ذهن ڪي د يار د ڪور ڪوڇه ساتلې
ڊپرو ساتلي دي په زرو ڪي رنگارنگ ڪلمې
خو ما محبوبه! ستا د نوم بنه ڪلمه سا تلې
له ڊپره وخته مي دنمنه ستا د مرگ لپاره
د زره په سره پوڻن ڪي ده توره توپنچه ساتلې
د زره په جام ڪي خو د ميني د بنڪلا اوبه وي
تا پڪنبي ولي د ڪيني لويه لمبه ساتلې

چي ڪوم رهزن بي "قلم مله" نه ڪري چورو تالان
د زره په بنا ڪي مي د هيلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ
په يوه، پو د حیات له کوره يون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستی ورکړ
د خمار شور يې راوړی لږ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښيي
چي يې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو بېړۍ په غرقېدو سي
ځکه زموږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ايره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

دا د هسک او بنکي راڅاڅي ځکه بنکلي راتوکېږي
قافلې به د وږمو بيا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانگو لاس را اوږد کړ، د گل مخ په شبنم مينځي
د نسيم په غېږ کي څانگي ځکه زانگي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوږوي لمن د عجز د غرور له سورلي لوېږي

انځورگر تخيل راغی د بنکلا انځور ورڅخه
جام د هيلو يې په لاس کي د اميد په می مستېږي

د زمان پر سپينه پانه به د ژوند تصوير انځور کړم
ځکه اوس مي "قلم مل" دی دا هستي بيا نېستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

د ژوند تاتویبی مو وړان سوی په لمبو سوځلی
لپڅي مو نغښتي جوړو به دا ویجاړه کلی

څو د یووالي غېږ ته درومو د بېلتون له غېږي
د وحدت هار مو د سمون په زرین تار پیبلی

نن به ریښې د نفاق خپږي له سمسوره بڼه
ځکه مالیار د اتحاد و بنی ته بیا راغلی

دا تور فلک به کړو زرین په کهکشانه ستورو
تولي تیارې به روڼوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوتی به پکښي وغورږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

رائيءَ! ملگرو نماڻخو په شعرو کي انارگل
بنکلا يې ده راوړې په څېرو کي انارگل

چي بنکاري يې په شونډو انگو کي رنگيني
زيبيني اوبه رنگيني په ريښو کي انارگل

اسمانه تا د اوبنکو مرغلرو تخم ورکړي
چي رايې وړل لعلونه په باغچو کي انارگل

څپه، څپه خدا چي يې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ گل کړي خندېدو کي انارگل

د وينو پر ساحل يې "قلم مله" ځان بنکاره کړي
په سره مخ راته گوري په لمبوکي انارگل

۱۳۸۲/۲/۲۲

له خزان جابره حُكّه بهار بد وري
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وري

لمر قاضي او د رونا يې محكمه ده
تياره حُكّه په راتگ د سهار بد وري

بنه يې نه ايسي تر سترگو چي غريب وي
شتمن خلگ له نېستمن او له خوار بد وري

تر دماغه دي در درومي وړمې خپله
و گلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وري

د بري په تكل زه د "قلم مل" سوم
حُكّه لار غلطه نه كړم چي يار بد وري

۱۳۸۲/۱۱

افکار چي ڄڻندوی سی د لفظونو پای و سر ته
د زره خبري دُر باسی دماغ تر خولي بهر ته

د جهل په تیارو کي د عرفان سپورمی ځلېږي
تېږېږي په رونا کي د رونا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سی کولای
د میني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي گوهر وکره! د زره پر شاره محکمه
چي ومومي لذت د دې لذیذ کبنت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله" د ژوندون د سمون پانگه
د زره ور، ورته پرانېزه و دې عظیم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

ورته نيول چي ڊپرو ٿيٽ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننگ او نام سرونه

د احساس اور مو د رگو وينو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازيگر څومره غروب ته نژدې
د مرگ تيارې ژر پر راپورته کړي ما بنام سرونه

وي په امان به مو سيني تل د نفاق له غشو
که د يووالي سپر ته واره کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو يو تر بله د کلام سرونه

۱۳۸۳/۵/۱۳

دومره مو له زړه سره پيوند ټپه
لکه د ملالي د ميوند ټپه

تل پکښي کي نغښتي وي د زړونو حال
واړه ده رښتيني بند پر بند ټپه

ټول پکښي د خپلو زړونو راز وايي
ځانته عجيبه شان لري خوند ټپه

کله چي د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چي خوږه کړي لکه قند ټپه

څوک چي د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللي وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

د فخر خلی

سپورمى. وه که دا لمر وو د اسمان له غېږي ولوېد؟
په شپه کي دي فلکه! کهکشان له غېږي ولوېد

پېړۍ پېړۍ به ميشت وي لا په زړو کي د وگړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږي ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دي پرې اېښي
دا نه چي لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږي ولوېد

چي ټولو ته محبوب وو او مور واره پر مين وو
د ميني ستر سمبول مو د جهان له غېږي ولوېد

تشبيه موندلای نه سم (علامه) ته په قاموس کي
په داسي لو څيړنه کي مي توان له غېږي ولوېد

د مرگ په غشي ولگېد نن زموږ د فخر خلی
راگروېد سو او راپرېوت د افغان له غېږي ولوېد

چي تل د "قلم مل" وو د کتاب سره ملگري
ملگرو نن مو داسي ستر انسان له غېږي ولوېد*

۱۳۸۳/۹/۱۲

* دا شعر د علامه بابا د لومړۍ تليني (يادوني) په ياد غونډه کي د علامه بابا په ياد ويل سوی دی.

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هيلي ماشومي او اميد ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغیرې د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وینو ولمبېد
لژنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما ووس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توبنې راکړه سفر لرمه
د لاري مل به کوم عمل کړم چي تر ياره ورسم

څه سر اوسېږي په شپېلۍ کي د شپونکي ملگرو
چي له محفله د رباب او له سيتاره ورسم

له گني گوني نه چي تنگ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وينم له بناره ورسم

کتاب د گل د يادو لولمه د زړه رهيل کي
په دې رقم به گوندي زه هم تر بهاره ورسم

۱۳۸۵/۱۰/۱۸

نه په رونا نه ترورمۍ کي اوسو
مور په يوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود يو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په شړۍ کي اوسو

دوی د مريخ تر پلو ورسېدل
مور لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلگ ولاړه د خوښۍ تر کلي
مور لا په ساندو او سلگۍ کي اوسو

د "قلم مل" که سو، هدف ته رسو
بيا به په هسک او په سپورمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/۳۰

په کانو کي دي زړه دئ، که له کانو دي جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبي په گرمۍ مرو او د ژمي په يخنۍ مرو
دې دواړو يو وژلي، که يې گرم که سوړ زړه دئ

بنکاره که ارام درومي خو وجود کي يې دننه
بدلون او انقلاب وي او په جوش دهر خوړ زړه دئ

بدن که دي ډېر غټ دئ خو هر کار دي د ماشوم دئ
ما ډېر وي دورند تللی خو دا ستا خومره ووړ زړه دئ

دا رنگ يې "قلم مله" د غريب دئ دا څه سر دئ
خو پټ يې په سينه کي ډېر غني او يو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

خوک چي پر زړه د ميني کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غريب دئ چي بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبي ته نوي الفاظ
چي تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په يارانه بې اعتبار نه کوي!
دا اسره گړ د چا درښت نه لري

د "قلم مل" سه د کتاب ملگري
ياري د نورو څه پايښت نه لري

۲۰۰۵/۸/۱۷

زاره او نوي بي کبار کي له بازاره وري
دا دي ناترسه گاونډي پر دغه لاره وري

دوی خود شپې له تور لباسه زغري جوړي کرلې
مورې بي جگرې ته خود ډېوې دي تر سهاره وري
خومره چي وس مو وي هغومره مي په کانو ولئ!
ما په رښتيا ډېري فايدي له دې سنگساره وري
څوک مو له دوبي څوک له ژمي څخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وري
خود به بي ژبه گنگوره وي د فرعون له لاسه
موسي و خولې ته سرې سکروټي له انگاره وري

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مي له دې ياري بي شماره وري

۱۳۸۴/۱۲/۱۵

ستا د فڪر د قاضي په فيصله مري
ستا له خونبي سره سم هغه شپه مري

د ناورين په جال کي واره يو لوډلي
زما د کلي که هونبنيار وي، که ساده مري

که د ميني رونا راولو و زرو ته
خامخا به مو په ذهن کي تياره مري

د بل ملک دا په يوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلگ چي زموږ دا په هفته مري

تل په بنو سره د بدو جبران کېږي
ورخ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۱۳۸۲/۱/۲۹

کمال دئ په کونښن کي له ښکلا سره ملگری
دا مه کره! چي ته ځان کرې له بلا سره ملگری

کامیابه به سې هله که له دواړو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملگری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیگر اخلي
راستون سي په صبا کي له رونا سره ملگری

خوشال بابا زور اوسه! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملگری

چي سپین زره مي د تور رنگ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کرې! له گناه سره ملگری

۱۳۸۲ / ۱ / ۱۲

په نوې پوهه فکر ځوان وساته
حيوان هوښيار لکه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملگرو
چي زړه دي پاک او مهربان وساته
که غواړې؟ ژوند په دې نړۍ کي وکړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر څو به غواړې له پرديو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقيقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باريک سوی لکه تار اومړی
خاونده! زموږ پکښي ايمان وساته

۱۳۸۲/۳/۳

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لکه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاکلی
د دې ښار هر يو غړی به د کار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به ورکړم و زلمو ته
له کرکي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه که گنډم د زغم په گوتو
په غېږ کي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرگه به دا هوډ او دا تکل لرم ملگرو
د هر ذهن ماحول د ابتکار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلي
جانانه! دا زما له کمه بخته ده راغلي

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندې ورته گوري
دا حکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلي

ته خود وايې چې ژوند د خوشحاليو مجموعه ده
ملگري! پر تا کله شپبه سخته ده راغلي

د زیار نیالگی مي ايښی وو د ذهن کرونده کي
اوس وينم پر ثمر مي هغه درخته ده راغلي

۱۳۸۶/۲/۱۳

کال لکه ونه، مياشتو خانگو بې غوتی نیولي
د شپو په غېږ کي، بې د گل ورځو گېډی نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شېبو پر شا تړلې
خو مور بې غورو، پخپل ذهن کي پېړی نیولي

ځی! د خپل اوبنکو، پر ځای توی کرو له قلمه اوبنکي
تر څو به مور د ویر په ستوني کي سلگی نیولي

وطنه! بیا دي د حالاتو گډډ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کي د درد خانگو غوتی نیولي

د لوی هدف پر لور، هر گام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، ډېري لاري ناکامی نیولي

۱۳۸۲/۷/۷

د احساس اور د تشويق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چې نور لوړ سي

په رتبه کي چي اصيل سړی لوړېږي
دی هنوز د تواضع په دورو خړ سي

ستا له ياده مي د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مي بې دغه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وربښمو
په ورو - ورو به دا وربښم لکه گودر سي

"قلم مل" لره يارنور وخت ملامت وي
خو کتو کي يار ناگرم، دی گرم او پر سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

دروازی حُکمه د بنکلو ټکومه
ستا د مینې سپین الماس راڅخه ورک دئ

ودانۍ چي مو بدلېږي په وړانیو
د اصلي بنسټ اساس راڅخه ورک دئ
ستا د تن د هر یو غږي په عیب پوه یم
پر خپل ځان باندي قیاس راڅخه ورک دئ
ټیټ مغزی او ټیټي سترگی حُکمه گرځم
د غرور د سورلی آس راڅخه ورک دئ
ها چي زه یې لټومه معلوم نه دئ
دا چي کښته او که پاس راڅخه ورک دئ

د ظالم مخ چي اوس نه سم شین کولای
هغه دروند د وحدت لاس راڅخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹/۲۲

د سترگو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره!
د دې ماتم په غېږ کي بيا که سرور خپور اختره!

په دې اميد يو چي ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاگانو څه به کلي سي تش تور اختره!

خونبې دي راکه په بدل کي مو غمونه واخله
د غم و سيوري ته مو مه کنسپنوه نور اختره!

د جنگ پر اور که دي د سولي اوبه وبندلې
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره!

د "قلم مل" محل ته مه راکه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالی پر اوږو سپور اختره!

۱۳۸۲/۹/۲۸

څلور يځي

د ناپوهۍ پر دښت غورېږي د گنډېر گلونه
د پوهي بڼې کي خدايه وټوکوي ډېر گلونه
سل بهارونه دي قربان سي تر يو داسي خزان
چي راته پاته وي يو څو د گل په څېر گلونه
۱۳۸۵/۹/۹

د بحر پر ساحل خو مرغلي پرتې نه دي
غواص ورپسي ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چي ديدن د ښکلو ښکلو هميش وکړې
په ژر مازيگري ورځه و غاړي د گودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

شمعه نسڪوره وه په غېږکي ده تيارو ورکه وه
بېړۍ دپوهي مو په سيند کي په کلو ورکه وه
لمر د عرفان وړانگي خورې کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/۲۷

په فاني کي دا د پانگو سرچينه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې * مومې
چي څرگند درته د دې مستۍ لذت سي
۱۳۸۱/۸/۲۲

د درد غواص راوړي دي ډالۍ د زړه له بحر
د اوبنکو مرغلرو ته لمن نيسه گربوانه
ترڅو چي مو د ژوند قاموس کي توري د نفاق وي
پر پانو د شپبو به مو ليکلې وي فغانه
۱۳۸۳/۲/۲۸

چي دوست له دوسته جلا کږي وايه څنگه به وي
دوه مين زړونه چي بېلېږي وايه څنگه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وايه څنگه به وي
۱۳۸۳/۷/۱۲

لکه لمر چي وي نيمی تندر نيولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي بڼکاري
دا صدف که د سره گل غېږ کي شبنم دی
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي بڼکاري
۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړگيه ځان تيار کړه د مشکل د سترگو جنگ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترگو جنگ ته
د سوبي ستر بری به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر وږو وږم د زغم سکيل د سترگو جنگ ته
۱۳۸۴/۱۲/۱۹

لکه باز ته چي کوتره وي د بنکار وړ
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار وړ
خود و شپې ته بېگانه او پردی بنکاري
دا روڼ ستوری دی ملگرو د سهار وړ
۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او يو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خدای احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قیامت کي ورته داسي شریله جوړوي
۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خونبښو د غمو زرگر غمیان ږدي
د اوبنکو مرغلي په امېل کي د گږېوان ږدي
هدف د ټولو دا دی بس چي مور له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جگړه کي ما او تا ته يو نښان ږدي
۱۳۸۵/۱۰/۲۸

بپکاره وخت ته چي څوک وخت نه لري
دا بختور به ولي بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضي وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دي سپورمی وځلېده
بس پوه سه روښنایي ته يي نړۍ وځلېده
وجود يي خاوري سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يي د یادگار پرته گوتمی وځلېده

۲۵/۸/۱۳۸۷

د لمس لاس ورغځوم د مستی اور ته
گوندي رایې وړم گرمي د زړه ټکور ته
غم غریب دی چي زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښی خیال نسته دې لور ته

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغی بڼکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغی بڼکاروم
هغه بڼکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه بڼکاري يم چي تل د کار مرغی بڼکاروم

ته له هوسايي ستړي او زه يم له ستړيا ستړي
ته هم وايي زه هم وایم خوک به وي تر ما ستړي
ژوند چي پراوړو وړم نوراحت غوندي احساس
کوم
کله چي مي دی وړي نويي زه سمه پر شا ستړي

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوي
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

مزل یو دی مگر فرق بی تر مینخ دو مره
په ورتگ کی تر راتگ خوشحالی ډېره
داسی هم سته چی ورتل تر راتلو گران وی
دزدان د پنجره خبرمی هېره
۲۳ دروژی ۱۳۹۰۱۲۱۱

څلور یخه

درد لرم خوږ سوی یم خوږ من یمه
نور له دې خوا خوږو گیله من یمه
ستاسی واک او زور ته ضرورت نسته
پوره په ځان واکداره یم واکمن یمه
قطعه ۲۳ دروژی ۱۳۹۰۱۲۱۱

چي د پښتون ذهنيت و خوځي او وده وکړي
د پرورښت نوښت و مور ته جهانيان نه غواړي
داستعمار پوله به ماته کړي سرتيري زلمي
د حصار تپه دام کي نور افغانستان نه غواړي

غزل

۱۳۹۰۱۲۱۲۱

لکه څنگه چي دي لمانځو انار گلہ
هسي نه يې اړولی دي څيرې رنگ
ستا دپانو ژبي نسوري داسي وايې
چي کلونه مو اغوستی دجگرې رنگ
گل دي مينه ميوه وينه څانگي سوله
دتني رنگ دي دڅاوري دډېوې رنگ
په رنگونو کي دي ژړه رڼا بنکاري
په اوبو کي دي څنډلی دلمبې رنگ
داچي پاته دي وجود کي څه سورڅي ده
دانسان د وينې لږ څه لارې رنگ
نامنی بدرنگي کونډي ته بد ايسي
دا دامن د پيغلوتي بنايستي رنگ
طبيت ځکه له ځانه سره راوري
کائينات کوي توپير بس په همدې رنگ
(قلم مله) داغزل ځکه پيکه ده
مالیکل دشپې په گډ سو دتیارې رنگ

ماتہ هينداره ده انخورد نفاق
په کښي تصوير دنا کامی بنکار يري
له دې بلا څه به ځانونه ساتو
ماتې په دې کلي کي بوی بنکار يري
غواړي غيرت مو کړي په ويړه بدل
د پلان توپک کي دامر می بنکار يري
بيده په ويښه يو خوبونه وينو
نه موبستر نه مو شړی بنکار يري
تنها سُستي کھالي مورډ کړيده
مگر تاثير يي پر نړۍ بنکار يري
وخت وو هستي مورځني کار وانخيست
ځکه شيبی مو دنيستی بنکار يري
دهمت محکمه به تر پښو لاندې کړي
د ننگ دخولي وروستی سلگی بنکار يري
نه داسي نه ده لکه ته چی وايي
ستا په لفظو کی کمزوری بنکار يري

ددي كاله دوجود هرهره زره

سنگريا كورد ملالی بنكاريري

ننگ به ژوندي وي چي ترخوژوندي يو

په ننگ گويا به مو خولگی بنكاريري

د(قلم مل) ملگرو داسی وکړی

په نتجه کې نیک بختی بنكاريري

روغه هينداره كي خانونه گورئ

ننه پکښي د ورولي بنكاريري

غزل

۸۱۳۱۳۹۰

پسرلی او خزان دواړه داغاز او انجام زیږي
خبروي دکامیاب اودنا کام حالت له ویري
خلورفصله نه دي دا دي زما دکال جانان خویونه
دایې خوی دی نوي نمانځي دزړو کارنامې هیږي
دکونښن دباز بچي خو دلته ځاله کي نه وي
دشېبو پرسر پرواز کړي الوته کوي ډیر لیري
کښېنستلی یمه ډېر لږ د خونښو مهمانی کي
دغمونو مېلمستیاوي راته کیږي بڅي ډیري
د دردونو په محفل کي و خونښی ته غزل وایي
ودې خلگوته حیران یم لېوني دي که سرتېري

غزل

۳/۳/۱۳۹۰

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوي
يو ازي نه چي سره يو سي بيا هنر زېږوي
زه په رنگو کي تور او سپين رنگ خونومه په دې
چي توره شپه راته سپورمې او سپين سحر زېږوي
ستا دشني کربني شين ديورنه مي په شنه زړه کنبېنوي
حککه دشنو سترگو خاوند هروخت خطر زېږوي
ماڅيگر مه سه چي دخپل رڼا راوړونکی وژني
خان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زېږوي
چي د برباد پرځاي اباد، اباد فکرونه روزي
پيړۍ په غيږ کي د زمان بس يو بشر زېږوي
داچي بنارونه په اباد دي دا دخاورو زړې
مه وايه داسي چي قوت يو ازي غر زېږوي
دهمت توان مو دلتي لمبې سوځلاي نسي
بياکې هم وسوځي پوهيږم سمندر زېږوي
دزرغونو پاڼو پلويي له خوندونو ډک دی
وجود يي حککه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

نه ويل اونه ليكل ڪرم په خپل ژبه

په (سپيڪنگ) ڪي مو تر مينځه
 (مپڪ) (فائيو) (سپيڪنگ) (سپيڪنگ)
 ماول ڇنگه ده ول جننگ پرسرد (لايت) سو
 وي ويل دي (سپيڪنگ) ته (ڊارڪ) دي رنسا نسته
 په (ڊيسڪس) سره مو (پاس) دا ٽولنه (نايت) سو
 ڊپریم (حفي) چي سو م (لڪي) زميا رانو
 ڇڪه بخت م مڃي (بلڪ) وو خو اوس (وايت) سو
 نه ويل اونه ليكل ڪرم په خپل ژبه
 ڇڪه (ٽانگ) م ڊير عادت په (ريڊ) او (رايت) سو
 په (رانگ) (ٽينگ) باندي (آف سٽ) سم په (ويب پيج) ڪي
 په آفت باندي يي (ڊرٽي) (آل) (ويب سائيت) سو
 (ايوري ڊي) راتنه (اڊوايس) ڪري لڪه (باس)
 قلم مل ناخوانه گوره راتنه (ٽايت) سو
 وايي ژبه هويت، مور اونه موس ده
 (آبليگيشن) يي پر مور ڇڪه هر (رايت) سو
 يادونه: داشع دهغه چا په باب ليکلي سو دي چي له خپلي ژبي سره مينه نه لري او دپنتو
 دسوچه لغاتو پرڄاي دپريو ژبو لغاتونه استعمالوي چي دا دوخت په تپريدوسره وپنتو ژبي ته
 سخت زيان رسوي او بايد له دي ڪاره ڇڏي وڃي. په دي شعر ڪي په رونا نه الفاظو نه بلڪي په
 رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

۲۲ دروژی ۱۳۹۰۱۵۱۳۱

دهوس دښت دی دامید پکښې هوسی و مري
نورو ته ژوند وي خو زمری و مري زمری و مري
تاد تپري پرماشه گوته ده دظلم ايښې
ته دي هلاک سې په توپک کي دي مرمی و مري
له کوم ژوندي مو ازار واخيست او که څه بلاده؟
داڅه سبب دی چی هر گل مو پر غوتی و مري
دښه او بد مړينه ده يو رقم په دې سيمه کي
په يوه مرگ اغزی وو گل او هم سيلی و مري
کامياب منزل ته که ناهيلي هڅي هڅه وکړي
دناکامی زوی به په کور کي دلته و مري

۲۳ دروژی ۱۳۹۰۱۶۱۱

غوارم د زره پر مملکت چي محبت پاچاسي
کله به وي هغه ساعت چي محبت پاچاسي
د کرکي بنارکي د حسد د میو پپر او پلور دی
وي به ترهغه دا حالت چي محبت پاچاسي
دا او بستون خه سمون نه لری بدلون رانه غلی
کو و ترهغو به محنت چي محبت پاچاسي
توله کونسن کوي چي مینه ډيري رايي يوسي
له دې نه پس بي دغه نیت چي محبت پاچاسي
د بي دردی په کان کي نسته د دردونو غمي
که وه نوسي به را اوچت چي محبت پاچاسي

۲۳ دروژی ۱۳۹۰۱۲۱۱

دخان په گټه کي چي بل لره تاوان نه غواړي
داسي وگړي دنړۍ بشرته زيان نه غواړي
ستا چي د روح مرغۍ دتن قفس کي نه چغیږي
علت يی دادی چي نوروزي دازندان نه غواړي
د زړو غمي به دهنر په پوښ کي هر وخت ساتي
دغلوله لاسه دوی په بل ځای کي امان نه غواړي
په انساني مینه ژوندون ته دسړيو ځيرو وي
خپه په دې وي چي ښه ژوند ولي انسان نه غواړي
دقلم مل د ژوند شپې اوس دبهار په څير دي
ځکه سپرلی دلته په سيمه کي خزان نه غواړي

ازاد شعرونه

یره مننه پسرلیه یاره

۱۳۹۰۱۱۱ ۲۳

سپرلیه بیادی پانی

دهغی ونی شنی کرې

چی لړزولې وه درنی چاودنی

تن سو خیدلی سینه خیری، خیری

هغه دتور دود په لباس کی پته

بنکاریدل داسی لکه

دچالاسونه خنی

په بیخ کی پرې دواره

دیره مننه پسرلیه یاره

په طبعه خورلکه گنیه یاره

ستا په راتلو سره عجبه وسوه

لاسونه اوس ورته د خانگو په نوم
بیرته راشنه سوه پر پرې کړو ځایو
هغه ژوولی چي وه بم په غابنو
داڅومره بڼه سوله زمور لپاره
چي ونی بیا ورکه هستي پیدا کړه
موربه که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور
ونه د خانگو په لاسونو مورته
دپاڼو گوتی بنوروي چي راسئ
زما ترسیوری لاندی ساه واچوئ
بیا دیوالی اودسولی غیرکي
یوبل ته غیري ورکړئ
دمحبت لاسونه
په احترام او عزت
پرسینه ونیسئ چي
ترمینخ موسی را پیدا
خوشبو دمینی هوا

ترخوبه ياست همدا سي

دنفرتونوپه گرځو لړلي

د خداى (ج) لپاره مه كړئ دغسي نور

ځان به هم ورك كړئ زه به هم وركه سم

كه دنفاق خزان حاكم وو دلته

هسي دی ژوند د انسان

لکه سپیره بڼکه
یا لکه خس او خاشاک
چي وي پر ځمکه پراته
خومره کمزوري واره
نه لري توان د خوځښت
کله چي باد پرې راسي
باد يې پخپله غېږ کي
يوسي د هسک تر څو کو
هلته يې وگرځوي
خپل د اوږو پر سرو
دوی ته دا حس پيدا سي
وايي د حال په ژبه
خومره مولوی دی عزت
خومره مولوی دی هیبت
خومره واکداره یو مورډ
دا لونی چي گوري
زمورډ په قبضه کي واره

لوڙ مو پرتولو قدم
لرو ملگرو ڊپر برم
خوپه دي نه پوهي پري
چي مور ڊبل په قدرت
راغلو تر دغه ځايه
بس غور ځنگونه کوي
د هغه چا پرسرو
چي دوی يي وي راوري
تر دغه لوږو ځايو
کله چي هغه قوت
ليري کړي دوی له ځانه
او خپل قوت ترې واخلي
توان يي له ځانه ووزي
په هغه دم ولو پري
د هغه برم له غيږي
سي را ايله له پاسه
بيرته د مخکي لورته
بيرته ساده غوندي سي
لکه چي مخکي دوی وه
دا د فلک بازي ده

دالوبه ده د زمان

هسي دئ ژوند د انسان

هسي دئ ژوند د انسان

۱۳۸۴/۲/۵

خزانہ! تابه ويل

خزانہ! ته لکه مغروره قاتل
چي زموږ کاله ته راغلي
په اول وار دي د معصومو ويني
د شرابي په رنگه وڅښلي
دواړه لاسونه دي په ولپله
په الواني دي کرله
لکه پنجه د زمري
چي د مظلومي غرخني بنسکاريې تازه کړي وي
په قهرجنو سترگو
دي، هري خوا ته کتل
تابه ويل هوار به کړم د پردېسيو ټغر
د بد بختيو ټغر
د بېوسيو ټغر
د شنډ هيليو ټغر
د مايوسيو ټغر

تابه ويل زه به همدا سي تل تر تله اوسم
چي د بېكسو او بېوسو په سرونو به زه لوبي كوم
د گيند په خېر بې هره خوا غورځوم
گورئ! د ظلم د دې څلي انجام
له هسك اسمانه به پر محكه پرېوزي
په كبر جنو سترگو
به بيا ونه گوري و هري خواته
سپور وو خو ورځي د غرور پر سورلي
ملگرو! راسئ اوس يي حال وگورئ
پښو تي * لوېدلي دي د عدل كړي
لمن د عجز غوروي په عجز
خو خبر نه وو چي همدا سپرلي او دا وگړي
د ځان غمخور ځان ته سردار به لري
ساقبي، ساغر به لري
جام او خمار به لري
بن او ماليار به لري
گل او بهار به لري
دا يې په ياد كې نه وه
چي پر سر لار لري غر

* ته يي.

خڪه اوس هري خوا ته گوري په ذليلو سترگو
اوس راخرگنده سوه رنا خپل سپين پلو غوروي
كورد ستم ورائوي
زړه پر مستي راولي
ويده ماغزه وينبوي
نوي گلان واكوي
بلبل پر خانگه د گل
د نغمو شرنگ جوړوي
راكوچوي ورلره
پرڅه خپل سپيني كيږدي
پرڅه په غېږ كي د گل
خپلي كيږدي دروي
ترلمر ختو پوري وي
زموږ پر كلي راخوره وره سوه
سپينه رنا ده سپين پلو غوروي
خزانہ! تابه ويل
چي سپرلي بيانه راځي

۱۳۸۲/۸/۸

ڊالی

اختره! راوڙي د خوبنيو ڊالی
د نېکمرغيو ڊالی
راکړي و مور ته د گلونو د گيديو ڊالی
د خوشبختيو ڊالی
د مهربان مشر په څېر زموږ و کاله ته راسي
و مور ته راوږي د خوبنيو شپې
ستا په راتلو سره په تن کړو بڼکلي بڼکلي جامې
مور دي هم نمانځو په خوبنيو سره
په خوشحاليو سره
مور دي راتگ ته هر کلی وايو هر کله راسي
اختره تا ته هوسونه کوو
ميدان کي ناخواتنه کوو
دلته خپگان ته خاتمه ورکوو □ □
په برکت دي ورکوو و يوه او بل ته غېږه
غار په غار په يو خپه که ناخپه وگړي
د زړه آئينه مور اوصفا کړي د وحدت په اوبو
د اخوت په اوبو

ته مو هر ځل کښېنوي
مورږ پريوه دسترخوان
خو مورږ بدمرغه ستا د تللو سره
بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون
ورسره وکړو بيا يو نوي تړون
کښېنو د کرکي عداوت پر تيغ
و منځ ته راوړو د نفرت گرځونه
تر هغه پوري دا ناورين وي ترڅو
چي مو شېبې د انتظار سي ختمي
او بيا راوړسېږي

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

ژوند

ژوند مو سو کښت د کوکنار

اوس مو له منځه څه وړي

ټول نړيوال راپسې

وايي چې دا مخدره توکي دي

هستي يې زيان رسوي

نيستي يې گټه لري

ورته چاره په کار ده

ملگرو! راسئ چې همداسي وکړو

که نه نو مور به هم له ځانه سره

په اور لمبه لمبه کړي

په اور لمبه لمبه کړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

نړۍ

که دې نړۍ ته ځير سو
دا ده فضاء په تن کي
فقط يوه سترگه ده
کله و لمر ته گوري
کله سپوږمۍ ته گوري
او کله وي په ننداره د ستورو
چي ټول خاموش لگيا وي
او خپل کارونه کوي
وي د سکون په غېږ کي
خو د دې خواري سترگي
د ننه يو عالم غمونه زېږي
دې ته ارمان درېږي
د خپل وگړو پر حال
انسانه ستا له غمه
خو خاڅکي او بنکي توی کړي
غواري چي ستا او له خپل ځانه سره
پوره خواخوږي بنسکاره کړي

خپله هستي بنکاره کړي

د دې غمجنې او بنکې

چې کله واورېږي

ترې سپلا بونه جوړ سي

ترې دريا بونه جوړ سي

د دې د خوار وجود موجود و لره

کله په زیان کله په گټه و اوږي

۱۳۸۲/۲/۲

مننه او کور ودانی

د ټولو هغو دوستانو او ملگرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره یې د دې کتاب د چاپ په برخه کي تر خپله وسه هڅي کړي دي.

ځينو دوستانو او ملگرو د لگښت درانه پېټي ته اوږه ورکړه او ځينو د کتاب په نورو برخو کي خپلي هڅي نه دي سپمولي.

ملگري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د کتاب ډېرې پاڼې ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه کوم او د ستر څښتن (ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي څو برابره بدل غواړم.

حبيب الله قلم مل

د لراوبر ویبپانی برپسنای کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپانی په برپسنای کتابتون کي زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کي مطالعه کړئ .
د لراوبر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینیو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**